

[Glistrup]

på, at sygehusfeltet er det enkeltområde, der sluger den største del af de 24 mia kr. Derfor kan hver enkelt procent inden for sygehusområdet, der bliver anvendt bedre end nu, virkelig betyde de helt store fremskridt.

Når vi inden for sygehusområdet særligt har lagt vægt på det planlægningsmæssige, beror det på, at vi tiår efter tiår har oplevet, at man har været tilbøjelig til at lave de nye sygehuse større og større og større og større. Hele denne elefantiasisudvikling finder vi er gået for vidt. Der er mangfoldige argumenter for, at man nu, når vi lige har taget hul på et nyt årti, standser op og besinder sig og finder frem til, at det nok ikke er lykken at blive ved med at lave disse kæmpestore byggerier.

Skal der bremses op i den henseende, er det noget, som skal gøres med henblik på en meget langsigtet problemstilling, for der har jo været en tilbøjelighed her i Danmark til at bygge sygehuse, som om det skulle være kæmpepyramider og mausoleer over en eller anden amtsborgmester – mausoleer, der meget gerne skulle vare i 100, 120, 140 år, i jern, stål, glas og beton, hvor man får det hele stablet op oven på hinanden. Det kan simpelt hen ikke i en tid, hvor tingene udvikler sig så hurtigt, som de gør i øjeblikket, være rigtigt at lave disse meget, meget store kæmpesiloer for syge mennesker i stedet for at lave mindre, mere overskuelige enheder.

På nuværende tidspunkt i udviklingen, hvor den sygehusplanlægning, der begyndte i indenrigsministeriet for snart 10 år siden, efterhånden begynder at udkrystallisere sig i, at man i de kommende år i amterne i meget vidt omfang skal til at fastlægge, hvordan sygehusstrukturen skal være langt ud i fremtiden, må vi have en samlet debat her i folketinget, hvor vi får stillet fordele og ulemper ved større og mindre sygehuse op over for hinanden.

I fremskridtspartiet er vi som nævnt ikke i tvivl om, at sammenlignet med den linje, man i øjeblikket dyrker i Amtsrådsforeningen, og hvor afgørelserne ellers træffes, må den korrektion, den justering af udviklingen, som vi fra folketingets side skal inspirere til som resultatet af denne debat, være, at man skal lægge vægten på mindre, lokale enheder fremfor de store fjerncentralsygehuse, som ikke mindst her i hovedstadsområdet er groet

op: Herlev, Hvidovre, det nye rigshospital osv.

Debatten får altså to sider, nemlig for det første at hindre, at man laver den slags byggeskandaler en gang til, og for det andet, at man stopper den nedlæggelse af mindre sygehuse – hvad enten man taler om Finsen eller Sydthy eller Haslev – som er så dårligt i gang i øjeblikket. Dette skulle være et oplæg til den gode og saglige debat, som det forhåbentlig lykkes folketinget at få gennemført denne eftermiddag.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at jeg er ganske enig i, at det er mindst lige så vigtigt at forebygge, som det er at helbrede, hvad enten forebyggelsen foregår ved indsatser på arbejdspladsen, i hjemmet, i trafikken eller andre steder, men spørgsmålet er jo betydelig snævrere formuleret, og jeg vil holde mig inden for spørgsmålets ramme.

Jeg vil gerne starte med at svare et klart ja til den del af spørgsmålet, som går ud på, om regeringen vil føre en patientvenlig sygehuspolitik. Det offentlige sygehusvæsen i dette land er til for patienterne og ikke for noget som helst andet.

Når jeg som minister for sygehusvæsenet har givet udtryk for denne indlysende sandhed, vil jeg gerne uddybe, hvad jeg mener der ligger i at føre en patientvenlig sygehuspolitik. En sådan politik har det hovedsigte at indrette sygehusvæsenet sådan, at patienter tilbydes den behandling, som er den rigtige og tilstrækkelige over for den sygdom, patienten lider af, og at patienten behandles på det nærmeste sygehus, der kan tilbyde den behandling.

Det er klart, at en sådan sygehuspolitik må gøre brug af alle amtskommunens sygehuse og dermed alle de behandlingstilbud, de kan give befolkningen. Sygehuspolitikken kan således med andre ord ikke begrænses til en bestemt type af sygehuse. Afhængigt af patientens sygdom og forhold i øvrigt vil den rigtige behandling kunne gives på et lille, lokalt sygehus, på et centralsygehus eller et andet større sygehus eller eventuelt kun på et lands- eller landsdelssygehus. Et overordentlig vigtigt led i tilrettelæggelsen af sygehusvæsenet er derfor at sikre, at patienten bliver